

Szombaton délután

Kajetan Kovič

PROLÓGUS

*Szombaton délutánonként
mifelénk is a költők
verseket körmölgetnek.*

*Egész héten szorgalmasan koptatták ülepük
hivatalokban, konferenciákon
és nyakalták a feketekávé.
Közben az életre gondoltak,
hogy milyen kellemesen messze van,
s az élet kis jótéteményeire,
amelyek oly csábítón megfoghatóak.*

*Ezek a versek szintén
szombaton délután íródtak.
Bocsáttassék meg nekik.*

1.

*Kicsinykék ezek a versek,
magasságuk bokornyai,
nem szélesebbek egy pataknál.*

*Lehetetlen velük
világokat rontani és emelni.
Így virágozik a pityang
magányos tönkön.
Így keresztezi egymást éjjelente
az erdei vadak pillantása.*

*Észrevétlen,
mint arany himpor pilleszárnyon
megülnek a tenyéren
s figyelnek: szelet, esőt, felhőket,
méhek csöpp szivverését.*

2.

*Fák az országút mentén,
fák sora, hosszú fasor.*

*Fecskéért, felhőért, lányért,
Nt tudja miért,
kilép egy fa a sorból,
és elindul veled.*

*A szemed kézenfogja, mint egy gyereket
és vezeti utcákon, közökön át
a felismerés keresztútjára.
Fehér papír a pázsit,
ahol a fa gyökeret ereszt.*

*A hosszú fasorban
senki sem veszi észre,
hogyan egy fa hiányzik.*

3.

*Mily gyönyörűség sutbadobni
a tisztas polgári külsőt,
a társasélet furfangos kinjait,
s kiállni víg országúti csavargónak.*

*Külön közúti szabályokat teremtesz
s a Mercedesek és Fiatok
visítva fékeznek előtted.
Szemafor vagy, megveted lábad az útközepén
piros jelt gyűjtasz mind a négy irányba,
így véded a verseidet.*

*De látod,
a Mercedest ez fikarcnyit sem érdekli,
s ha tovább akar jutni,
hát elgázol.*

Válts át inkább zöld fényre.

4.

*Halló,
ez a vers szóljon a telefonról,
az ő beszédes kagylószájáról,
fülelő kagylófüléről,
hosszú sovány karjáról,
melyben az élet teje köröz.*

*És kortyolják szerelmesek, ügyvédek
és taxisofőrök
és mindenféle titkárnők és telefonoslányok.*

Kérlek, ó, kérlek,
légy ott a túlsó végén,
légy ott az életem röpke kis perce,
halaszthatatlan dolgom 10-től 12-ig.

Istenkém, szól a telefonoslány,
ki ül már megint ilyen sokáig
ennek a bőgő marhának a tőgyén?

5.

Ezen a földrajzi szélességen és hosszúságon
semmi újság.

Csupa ismerős dús- és gyérhajú tarkó
a kultúr-atamánok vállán,
csupa ismerős agytekervény,
ismerős hajlat és kanyar.

A lélek láza ismeretlen
ezeknek az európéer pofáknak,
de ki is várna nagy tettet egy szívtől,
amely babszemnél nem nagyobb.
Ezek csak paplan alól
hajlandók felnézni a csillagokra.

Nehéz nagynak lenni
törpe emberek falujában.

6.

Ezek a versek nem ismernek mértéket.
elbóbiskoltak verstan-órán,
a vizgán megbuktak metrikából.

Pöreségüket alig fedő rongyokban
rohángásznak az utcán,
a maguk és apjuk szégyenére.
Nagyhangú csibészek,
nincs kedvük hízelegni lányfüleknek,
inkább ott lógnak naphosszat a tereken,
ahol van min legeltetni a szemet.

Fürtöt tépnek a legszebb tőkékéről
és féligéve elhajigálják.

Hiába sajnálják majd egyszer
az elveszejtett szőlőbogyókat.

7.

Lehet, hogy minden másképpen van.
Lehet, hogy minden csak a lélek kalandja,
és csak valami belső úton járunk,
mindig csak bévül,
és fű nem nő
azon a pázsiton.

*Macskaléptekkel lépünk,
egészen rövid és egészen halk léptekkel
a képzelet falujában
vörös és fehér patakok közt.*

*Ez egészen valószínű,
mert különben törpe apáink házában
hogyan találnánk elegendő teret
az álmainknak.*

EPILOGUS

*Megírnék egy verset,
még egy verset,
amelyben elmondanám,
amit versben nem lehet elmondani.*

*Ceruzám az esthajnal volna,
úgy írnám,
hogy áttetsző legyen.*

*Egy csöndes fiúnak
szentelném,
akit borzongat a szépség,
de nem tudja sehogy elmondani.*

*Lekötött száján
vér szivárogo.*

Ács Károly fordítása

